

Minningarorð um okkara kæra vin og granna Eivind Niclasen

f. 16. juli 1918 d. 14. august 2014

Eftir at hava rógvið fjørðin í góð 96 ár, fór hann stillisliga um - “lívsvatnsánnna, sum rennur skínandi sum krystal; út frá háseti Guds og lamb-sins” (Op 22,1) - og inn í stað teirra livandi hósdayin tann 14 august.

Eivind var Sørvingur við stórum S, og eisini eyðkenda og vælkingandi málið segði frá hesum, og hóast hann flutti til Klaksvíkar og giftist Elly, fødd Joensen úr Gerðum, fyri meira enn 70 árum síðani, so vóru tankarnir framvegis mangan og týtt í heimbygðini Sørvági, har hann hegnisliga og áhugavert segði frá for-eldrum – systkjum og mongum sum fór fram har í ung-dómsárunum. Tey settu búgv á Heygum og komu so-statt í slaka hálva öld – saman við øðrum - at vera okkara trúföstu og kæru grannar.

Ikki kunnu vit siga, at vit runnu hvønn annan niður, hóast vit búðu lið um lið, bert ein lágur garður var mark, so fór mangt hugnaligt prátið fram, ikki minst tá tey í vakra urtagarðinum sótu og nutu vesturskinið ella tá hann tók rabarburnar upp, hagreiddu tær so væl og gjørdur tær klárar til frystiboksina, har kundi vit sita leingið

og práta um bæði leyst og fast. Men tær lóturnar vit komu á gátt hjá hvørjum øðrum, vóru gevandi og góðar lótur, tosa var um alt sum rørdist í samfelagnum – um vinnulívið á landið sum á sjógvi, um hvussu tað gekk við fiskiskapi bæði á nær sum á fjarleiðum – men best gekk prátið, tá um andaliga lívið var tosa – og saman við einum góðum drekkamunni, var Eivind ein sera góður læriváttur, tá um Skriftina ráddi. Bliðskapur teirra treyt aldrin og Elly var honum ein trúfastur stuðul og ein fyrimyndarlig kona – og so hetta gleðiliga sum hann mangan hevði á

munni: “Aldrin eitt øvugt orð tvørtur um garðin.” Á sínum eyðkenda Vágamáli sum eyðkendi hann alt lívið - Ja, tað er nógv at takka fyri, tá man eigur slikar vinir. Eivind fekk mong ár saman við Elly, og eisini náddu tey at halda jarnbrúðleyp sum er 70 ár, tað er ikki unt teimum mongu, men her í grannalagnum hava verið ikki minni enn 3 slik og man tað vera sera sera sjáldsamt.

Sum eg siti og hugsi um tað farnu tíðina, so renna mær hesi orð Sámuelis í huga har hann sigur við Saul: “Harrin hevur valt Sær út mann eftir hjarta Sínum.” Ti hesi orð hóska so sera væl til

Eivind og lív hansara, bæði í dagligdegnum og í samkomuni, har hann ongantíð legðist á boðini – ein bønarinnaður maður fyri øllum sum tørvaði at biði var fyri – og hvørjum tørvar ikki tað? fyri øllum andaligum verki her á landi og víða um, fyri teimum sum á sjónum baldust, fyri trúboðanini um víða heim eins og her heima, fyri teim ráðandi lokalt eins og fyri Løgtingi og Landsstýrið. Hansara bønir inn fyri Háseti náð-innar fevndu víða. Og so ikki at gloyma minnis máltíð Harrans sunnumorgun, sum av sonnum er ein lóta, sett av til tilbiðjan og takkargerðir.

Eisini her hoyrdist trúfasta rødd hansara floyma við tøkk inn fyri ásjón Guds.

Og sjálvsagt hevði hann eisini ofta ein góðan uppbyggjandi og evangeliskan boðskap. Minnist einaferð hann talaði um sjóferð Paulusar, hvussu livandi hann dugdi at siga frá baldrutu ferðini, har teir við stríð og strev akkurát vunnu upp land og komu til stað, ið kallaðist “Góðuhavnir.” Tað var sum um hann sjálvur hevði verið á ferðini – legði dent á hvussu umráðandi tað er, at menniskju leita upp góðu havnina, sum Gud hevur gjørt øllum teimum tilreiðar sum elska Hann.

Nú gamli Salurin var niðurtikin, var hann sum so mong onnur sera spentur, um hvussu tað gekk við bygg-ingina av nýggja Betesda, og tosaðu vit oftani saman um hetta stóra verk, hvussu arbeiði fór fram og nær klárt mundi fara at vera, inntil vit kundu taka nýggja húsið í nýtslu, jú, hann var áhugaður og fylgdi væl við í øllum, og var tað honum ein stór gleði at vera við til fyrsta fundin í nýggja Salinum og ein gleði fyri hann, at vera biðin at byrja fyrsta møti við bøn, takka og leggja alt sum fara skuldi fram – í og út frá Salinum, í Guds almáttugu hendur.

At Eivind var ein kendur og virður maður, prógvaði stóri skarin, sum í Betesda fylgdi honum til seinasta hvíldarstað hansara her á fold – (tjaldbúðin) “dustið er fari aftur í moldina og verður sum tað var áður, men Andin er farin til Gud, sum gav hann.” (Prædikarin: 12,7)

Við hesum orðum vilja vit æra og minnast okkara kæra vin og granna Eivind Niclasen.

Grannarnir fyri norðan

Lissan (Elisabeth Færø Joensen) farin

Meðan sólin reis í eystri vakra mikumorgunin slókn-aði Lissan.

Í ellini fækkast náttúrliga í vina skara, tó nú eisini Lissan bert 65 ára gomul fyrst so skjótt av óvæntaðari og sera aggressivari sjúku, kennist tað vera óvboðið, og sorgin og saknurin er stórus.

Tað eru annars bert fá ár, síðani hon misti mannin, eisini av brákomnari, óbøt-andi sjúku.

Mikkjal, bróðir fylti nógv í hennara og teirra lívi, so eyðvitað var tómrúmið eftir hann stórt, men lukkutíð fann Lissan rímuliga skjótt aftur fótafestið í gerandisdegnum. Hon røkti sítt arbeiði og hugnaði um heima. Altíð var tað ein fragd at stökka inn á gólvið í hennara deiligja heimi og reiðri í Geilini í Klaksvík.

Nokk so skjótt rann eisini saman millum hana og tann

stillføra hampamannin, Magnus Kjernes í Víkunum.

Vit vóru mong, sum fegn-aðust um hetta vinarlag og varnaðust Lissuna blomstra aftur.

Tó skjótt er Harranum um og um ársskiftið gjørdist Lissan óvæntað illa og deyði-

liga sjúk og fór nú eftir lut-falsliga stutta tíð foldum frá.

Sjúkralegan var tung fyri hana og tyngjandi fyri næstu avvarandi, Jóhonnur og sonin Ása og teirra, sum so fyrimyndarliga og trúliga vóru um mammu sína undir

strongu sjúkralæguni.

Lissan var einkardóttir teirra Oluf Olsen (seinri Færø) á Toftum og Elsu av Lakjufólkunum í Fuglafirði. Beiggjarnir vóru Poul, Oddmar og Eyðfinn, sum eins og Lissan øll funnu sær hjúnafelagar í Klaksvík.

Lissan giftist við Mikkjali, yngsta bróðuri mínum, og búðu tey fyrstu árin í okkara gamla barndómsheimi úti í sjónum á Biskupstøð, men bygdu síðani uppi í Geilini saman eitt væla heim, har hugni og gestabíðni altíð var í háseti.

Tey fingi børnini Jóhonnur og Ása og vóru síðani so púra býtt í sínum barnabørnum í bæði borð.

Mikkjal sigldi, meðan Lissan heima vardi borg og arbeiði úti í heilsølu, handli og øðrum fyrirkom fram til, at hon í síni stóru umsorgartrondg fyri sínum

meðmenniskjum fann upp á at fara at arbeiða sum heimahjálpar, síðani víðari á heilsuhjálparaskúla í Suðuroy og starvaðist síðani sum slík á ellissambýli í heimby-num.

Eingin ivi um, at Lissan í lívi sínum hevði eina stóra tráan eftir at dugna øðrum menniskjum og ikki minst sínum næstu, og síðani ommubørnini løgðust til var einki mark fyri, hvussu glaðbeint hon traðkaði til, tá og um boð vóru eftir henni at dugna í Havn ella á Strondum.

Hjá mær og mínum var Lissan og hennara fjálga heim heilt einfalt BASAN og eitt must á vitjan á heimaleiðum. Bliðskapur og hjartalag var altíð í háseti, eins og hon var so sera gávumild.

Mikkjal var inniløgumaður, og einaferð gav hon mær tvær ræstar greipur sum tær

allarseinastu eftir Mikkjal, bróður. Tað var rørandi.

Hóast ymisk í áskoðanum og lyndi høvdu vit bæði allar okkara dagar gott samskipti, kemiin og fortróligheitin okkara millum passaði onkusvegna bara so væl. Vit svingaðu væl saman, og ofta var meinaleyst spei og svalandi látur á skráníni. Treytaleyst vinarlag vísti seg at tola alt.

Tað kendist sjáldan tyngjandi fyri sinnið at vitja ella vera gestur hjá Lissuni. Tað var mangan stuttligt um-framt sjálvsagt gott fyri mettuna, tí blíð var hon.

Nú kennist tómligt í vinahøpi, og verður hon av okkum sárliga saknað.

Hvíl í friði, góða Lissan, og í lívinum takk fyri alt.

**Eyðun Joensen
(tín yndis-) svágur
og Karin í Havn**